

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 27. júna 2018 (*)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty (DPH) – Právo na odpočítanie dane zaplatenej na vstupe – Hmotnoprávne podmienky práva na odpočítanie dane – Skutočné dodanie tovaru“

V spojených veciach C-459/17 a C-460/17,

ktorých predmetom sú dva návrhy na zažatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) z 21. júla 2017 a doručené Súdnemu dvoru 31. júla 2017, ktoré súvisia s konaniami:

SGI (C-459/17),

Valérieane SNC (C-460/17),

proti

Ministre de l'Action et des Comptes publics

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda šiestej komory C. G. Fernlund (spravodajca), sudcovia J.-C. Bonichot a E. Regan,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteňom na písomnú časť konania,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- SGI a Valérieane, v zastúpení: L. Boré, avocat,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, E. de Moustier a A. Alidière, splnomocnení zástupcovia,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: N. Gossement a J. Jokubauskaitė, splnomocnené zástupkyne,

so zreteňom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na zažatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 17 šiestej smernice Rady č. 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, 1977, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23), zmenenej smernicou Rady 91/680/ES zo 16. decembra 1991 (Ú. v. ES L 376, 1991, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 160) (ďalej len „šiesta smernica“).

2 Tieto návrhy boli podané v rámci dvoch sporov medzi spoločnosťami SGI (C-459/17) a Valérieane SNC (C-460/17) na jednej strane a na druhej strane ministre de l'Action et des Comptes publics (minister pre verejnú činnosť a verejné účty, Francúzsko), ktorých predmetom je právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) za plnenie spočívajúce v nákupe investičného majetku.

Právna úprava

Právo Únie

3 Článok 2 šiestej smernice stanovuje:

„Dani z pridanej hodnoty podlieha:

1. dodávka [dodanie – *neoficiálny preklad*] tovaru alebo služieb za úhradu v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou;

2. dovoz tovaru.“

4 Podľa článku 3 tejto smernice:

„1. Na účely tejto smernice:

– „teritórium členského štátu“ bude znamenať teritórium krajiny ako je definované vzhľadom na každý členský štát v odsekoch 2 a 3;

– „spoločenstvo“ a „územie spoločenstva“ predstavujú územie členských štátov ako sú definované vzhľadom na každý členský štát v odsekoch 2 a 3;

...

2. Na účely tejto smernice „územie krajiny“ je oblasť použitia Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva, ako je definované vzhľadom na každý členský štát v článku 227.

3. Nasledujúce územia z jednotlivých členských štátov sú vyňaté z územia krajiny:

...

– Francúzska republika:

zámorské oblasti.

...“

5 V zmysle ?lánku 5 ods. 1 zmienenej smernice „pojem ‚dodávka tovarov‘ [dodanie tovaru – *neoficiálny preklad*] predstavuje prevod práva nakladať s hmotným majetkom na iného majiteľa“.

6 ?lánok 10 ods. 1 a 2 tej istej smernice stanovuje:

„1. a) Pojem ‚zdaniteľný prípad‘ predstavuje udalosť, na základe ktorej sú splnené právne podmienky potrebné na vznik daňovej povinnosti.

b) ‚daňová povinnosť‘ vzniká, keď sa daňový úrad podľa zákona stane v danom momente oprávneným požadovať daň od osoby povinnej túto daň zaplatiť, odhliadnuc od toho, že ?as platby sa môže odsunúť.

2. Zdaniteľný prípad a daňová povinnosť vzniknú, keď sa dodá tovar alebo poskytnú služby. ...

...“

7 ?lánok 17 ods. 1 a 2 šiestej smernice znie:

„1. Právo na odpočítanie dane vzniká v ?ase vyrubenia odpočítateľnej dane.

2. Pokiaľ sa tovary a služby používajú na účely jej zdaniteľných plnení, daňovník [zdaniteľná osoba – *neoficiálny preklad*] má právo odpočítať nasledovné položky z dane, ktorú má zaplatiť:

a) daň z pridanej hodnoty splatnú alebo zaplatenú za tovary alebo služby, ktoré mu dodal alebo má dodať iný daňovník [iná zdaniteľná osoba – *neoficiálny preklad*],

...“

Francúzske právo

8 ?lánok 199j ?as? B bod I code général des impôts (Všeobecný daňový zákonník) v znení uplatniteľnom na skutkový stav konania vo veciach samých (?alež len „CGI“) stanovuje:

„Platelia dane s trvalým pobytom alebo sídlom vo Francúzsku v zmysle ?lánku 4 B si môžu uplatniť úľavu na dani z príjmu z dôvodu obstarania nového hmotného majetku, ktorý obstarali v zámorských oblastiach, na Saint Pierre a Miquelon, na Mayotte, na Novej Kaledónii, vo Francúzskej Polynézii, na ostrovoch Wallis a Futuna a na Francúzskych južných a antarktických územiach, a to v rámci podniku vykonávajúceho poľnohospodársku, priemyselnú, obchodnú alebo remeselnú ?innosť upravenú v ?lánku 34.

...

Ustanovenia prvého odseku sa uplatňujú na hmotný majetok obstaraný spoločnosťou spadajúcou pod režim zdanenia upravený v ?lánku 8 alebo skupinou uvedenou v ?lánku 239c alebo ?lánku 239c ?asti C, v ktorých majú majetkovú účasť... platelia dane s trvalým pobytom alebo sídlom vo Francúzsku v zmysle ?lánku 4 B. V takom prípade si spoločníci alebo členovia uplatňujú úľavu na dani v pomere zodpovedajúcom ich majetkovej úasti v spoločnosti alebo skupine.

...

Účava na dani upravená týmto bodom I sa uplatňuje na hmotný majetok, ktorý je podnik oprávnený využívať na základe nájomnej zmluvy.“

9 Podľa článku 271 CGI:

I. 1. Dať z pridanej hodnoty, ktorá sa vzťahuje na prvky ceny zdaniteľného plnenia, je odpočítateľná od dane z pridanej hodnoty, ktorá sa vzťahuje na toto plnenie.

...

II. 1. Pokiaľ sa tovary alebo služby používajú na potreby ich zdaniteľných plnení, a pod podmienkou, že pri týchto plneniach vzniká právo na odpočítanie dane, dať, v súvislosti s ktorou si zdaniteľné osoby môžu uplatniť odpočítanie, je:

a) Dať uvedená na faktúrach vystavených v súlade s ustanoveniami článku 289, ak môže byť dať v súlade so zákonom na týchto faktúrach uvedená.

...“

10 Článok 272 ods. 2 CGI znie:

„Dať z pridanej hodnoty fakturovanú za podmienok definovaných v článku 283 ods. 4 nemôže príjemca faktúry odpočítať.“

11 Článok 283 ods. 4 CGI stanovuje:

„Ak faktúra nezodpovedá dodávke tovaru, alebo poskytnutiu služby alebo uvádza cenu, ktorú kupujúci v skutočnosti nezaplatil, dať musí zaplatiť osoba, ktorá ju fakturovala.“

12 Podľa predkladajúceho súdu z článku 271 a článku 272 ods. 2, ako aj z článku 283 ods. 4 CGI vyplýva, že platiť dane nie je oprávnený odpočítať si od DPH, ktorú je povinný zaplatiť, DPH uvedenú na faktúre vystavenej na jeho meno osobou, ktorá mu nedodala žiadny tovar ani neposkytla žiadne služby.

Konanie vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 Predmetom činnosti spoločností SGI a Valérieane, ktoré sú založené podľa francúzskeho práva a majú sídlo na Réunione (Francúzsko), je realizácia investícií, pri ktorých existuje právo na účavu na dani podľa článku 199j časti B CGI. V rámci možností, ktoré poskytuje tento článok, uvedené spoločnosti uskutočňujú nákup investiteľného majetku, ktorý má byť prenajatý prevádzkovateľom usadeným na Réunione.

14 Administration fiscale (daňový úrad, Francúzsko) po kontrole účtovníctva spochybnil právo spoločností SGI a Valérieane na odpočítanie DPH uvedenej na viacerých faktúrach na nákup investiteľného majetku, a to okrem iného z dôvodu, že týmto faktúram nezodpovedalo žiadne skutočné zdaniteľné plnenie. Daňový úrad v dôsledku toho vydal dodatočné výmery DPH voči spoločnosti SGI za obdobie posledného štvrtého roku roku 2004 a prvých dvoch štvrtých rokov roku 2005, ako aj voči spoločnosti Valérieane za obdobie tretieho štvrtého roku roku 2004.

15 SGI a Valérieane napadli tieto dodatočné výmery DPH na tribunal administratif de la Réunion (Správny súd Réunion, Francúzsko), ktorý ich žaloby zamietol dvoma rozsudkami z 28. februára 2013, pričom tieto rozsudky potvrdil aj cour administrative d'appel de Bordeaux (Odvolací správny súd Bordeaux, Francúzsko).

16 Pokiaľ ide o spoločnosť SGI, cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správny súd Bordeaux) najprv podotkol, že táto spoločnosť sa dovoľavala svojej dobrej viery, a následne konštatoval, že táto spoločnosť nespochybnila, že množstvo plnení nebolo spojených so skutočným dodaním, ani to, že dodávky boli oneskorené a napokon ani to, že určité plnenia boli zrušené, pričom tým opomenula skontrolovať realitu týchto hospodárskych operácií týkajúcich sa značných súm. Tento súd z toho vyvodil, že daňový úrad preukázal, že SGI musela mať v rámci svojej „odbornej spôsobilosti na uplatňovanie daňových úprav na územiach mimo kontinentálneho územia Francúzska“ vedomosť o fiktívnej povahe predmetných plnení alebo o neprimeraných cenách fakturovaných za niektoré z nich.

17 Pokiaľ ide o spoločnosť Valérieane, uvedený súd dospel k záveru, že prešetrovanie daňového úradu umožnilo preukázať jednak chýbajúce dodanie a inštaláciu predmetného zariadenia a jednak existenciu istého počtu porušení na strane tejto spoločnosti, ako je nevrátenie zostatku faktúry, nezaúčtovanie záruky a nájomného, ktoré boli dohodnuté v nájomnej zmluve s nájomcom zariadenia, ako aj neoverenie skutočnej existencie zariadenia, pričom nájomná zmluva bola podpísaná pred samotnou fakturáciou a prijatím zariadenia.

18 Keďže SGI a Valérieane sa domnievali, že cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správny súd Bordeaux) sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, podali kasačný opravný prostriedok na Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) opierajúc sa o šiestu smernicu, ako ju vyložila judikatúra Súdneho dvora.

19 Na podporu svojho kasačného opravného prostriedku SGI tvrdí, že pri neexistencii akéhokoľvek hodnoverného náznaku o tom, že sporné hospodárske plnenia boli súčasťou podvodu, nebola povinná vykonať kontrolu reality týchto operácií. Pokiaľ ide o spoločnosť Valérieane, táto spoločnosť tvrdí, že cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správny súd Bordeaux) nepreskúmal, či daňový úrad v jej prípade preukázal, že vedela, alebo mala vedieť, že toto plnenie je súčasťou podvodu na DPH.

20 Podľa vnútroštátneho súdu je pravda, že vo svojich rozsudkoch z 31. januára 2013 Stroytrans (C-642/11, EU:C:2013:54) a z 31. januára 2013, LVK (C-643/11, EU:C:2013:55) Súdny dvor rozhodol, že ak vzniká podozrenie na podvody alebo nezrovnalosti, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry alebo ku ktorým došlo na vstupe plnenia, na ktorom sa zakladá právo na odpočítanie dane, sa toto plnenie považuje za neuskutočnené, nemožno príjemcovi faktúry zamietnuť právo na odpočítanie DPH, ibaže je preukázané, a to na základe objektívnych skutočností a bez toho, aby sa od príjemcu faktúry vyžadovalo overovanie, ktoré mu neprináleží, že tento príjemca vedel, alebo mal vedieť, že toto plnenie bolo súčasťou podvodu týkajúceho sa DPH, čo musí preveriť vnútroštátny súd.

21 Vnútroštátny súd však zároveň podotýka, že tieto dva rozsudky boli vydané v odlišných situáciách, než o aké ide vo veci samej, a to v situáciách, keď daňový úrad založil svoje rozhodnutie na nezrovnalostiach, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry alebo jeden z jeho dodávateľov, pričom prejudiciálne otázky sa týkali najmä dôsledkov, ktoré je vo vzťahu k výkonu práva príjemcu faktúry na odpočítanie dane potrebné vyvodiť z toho, že daňový úrad v oprávnom daňovom výmERE zaslanom vystaviteľovi tejto faktúry neopravil ním priznanú DPH.

22 Na druhej strane v konaniach vo veci samej bol nárok na odpočítanie dane odmietnutý z

dôvodu, že predmetný tovar nebol v skutočnosti dodaný spoločnostiam, o ktoré ide v danom prípade. Vnútroštátny súd si kladie otázku, či v takej situácii na zamietnutie práva na odpočítanie DPH postačuje preukázať, že tovar alebo služby neboli skutočne dodané, alebo či je potrebné preukázať aj to, že táto zdaniteľná osoba vedela, alebo mala vedieť o tom, že konkrétne plnenie bolo súčasťou podvodu na DPH.

23 Za týchto podmienok vnútroštátny súd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Treba ustanovenia článku 17 [šiestej smernice], ktorej ustanovenia boli v podstate prebraté do článku 168 smernice [Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1)], vykladať v tom zmysle, že pri nepriznaní nároku na odpočet dane uvedenej na faktúrach za tovary a služby, o ktorých administrácia fiskálna (daňový úrad) rozhodne, že v skutočnosti platiteľovi dane neboli poskytnuté, od [DPH], ktorú je platiteľ dane povinný platiť zo svojich vlastných zdaniteľných plnení, treba v každom prípade skúmať, či je preukázané, že platiteľ dane vedel, alebo mal vedieť, že toto plnenie je súčasťou podvodu na [DPH], že bol tento podvod spáchaný na podnet vystaviteľa faktúry, jej príjemcu alebo tretej osoby?“

24 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 23. augusta 2017 boli veci C-459/17 a C-460/17 spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj rozsudku.

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

25 Je potrebné uviesť, že skutkové okolnosti, o ktoré ide vo veci samej, nastali vo francúzskej zámorskej oblasti, ktorá je podľa článku 3 ods. 3 šiestej smernice vyatá z rámca jej pôsobnosti.

26 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor vyhlásil za prípustné návrhy na začatie prejudiciálneho konania v prípadoch, keď hoci samotné okolnosti vo veci samej boli mimo priameho rozsahu pôsobnosti práva Únie, ustanovenia tohto práva sa stali uplatniteľnými prostredníctvom vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá k riešeniu situácií nespádajúcich do pôsobnosti práva Únie pristupovala rovnako ako k situáciám upraveným právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. marca 2018, Jacob a Lassus, C-327/11 a C-421/16, EU:C:2018:210, bod 33, ako aj citovanú judikatúru).

27 V takých prípadoch totiž existuje konkrétny záujem Únie na tom, aby sa s cieľom predchádzať budúcim rozdielnym výkladom vykládali ustanovenia alebo pojmy prevzaté z práva Únie jednotne, a to bez ohľadu na podmienky, za ktorých sa majú uplatniť (rozsudok z 22. marca 2018, Jacob et Lassus, C-327/13 a C-421/16, EU:C:2018:210, bod 34).

28 V prejednávanej veci zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že francúzske právo vyvolalo priamu a bezpodmienečnú uplatniteľnosť článku 17 šiestej smernice aj vo francúzskej zámorskej oblasti, o ktorú ide vo veci samej. Preto existuje konkrétny záujem Únie na tom, aby bola na položenú otázku poskytnutá odpoveď.

29 Z toho vyplýva, že prejudiciálna otázka je prípustná.

O veci samej

30 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 17 šiestej smernice vykladať v tom zmysle, že pri zamietnutí práva zdaniteľnej osobe, ktorá je príjemcom faktúry, na odpočítanie DPH uvedenej na tejto faktúre, postačuje, aby daňový úrad preukázal, že plnenia

zodpovedajúce tejto faktúre neboli skutočne poskytnuté, alebo či musí preukázať aj nedostatok dobrej vôle na strane tejto zdaniteľnej osoby.

31 Na úvod je potrebné v prvom rade uviesť, že smernica 2006/112, ktorá nadobudla účinnosť 1. januára 2007, zrušila šiestu smernicu, avšak bez toho, aby v porovnaní s ňou priniesla podstatné zmeny. Keďže relevantné ustanovenia šiestej smernice sú obsahovo v zásade identické s ustanoveniami smernice 2006/112, judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa poslednej uvedenej smernice sa uplatňuje aj na šiestu smernicu.

32 V druhom rade zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že v tomto prípade je nesporné, že SGI a Valériane, ako aj dodávatelia dotknutého tovaru majú postavenie zdaniteľných subjektov v zmysle šiestej smernice.

33 V treťom rade položená otázka vychádza z predpokladu, že predmetný tovar, o ktorý ide vo veci samej a ktorý podlieha DPH na vstupe, nebol skutočne dodaný.

34 Podľa článku 17 ods. 1 šiestej smernice právo na odpočítanie dane vzniká vtedy, keď vzniká daňová povinnosť. K tomu podľa článku 10 ods. 2 tejto smernice dochádza vtedy, keď sa dodá tovar alebo poskytnú služby.

35 Z toho vyplýva, že v rámci systému DPH je právo na odpočítanie spojené so skutočným dodaním predmetného tovaru alebo poskytnutím predmetných služieb (pozri analogicky uznesenie predsedu Súdneho dvora zo 4. júla 2013, Menidžerski biznes rešenja, C-572/11, neuverejnené, EU:C:2013:456, bod 19 a citovaný judikatúru).

36 Naopak, ak k skutočnému dodaniu tovaru alebo poskytnutiu služieb nedôjde, nevznikne žiadne právo na odpočítanie dane.

37 V tejto súvislosti už Súdny dvor spresnil, že výkon práva na odpočítanie dane sa nevzťahuje na daň, ktorá je splatná výlučne len z toho dôvodu, že je uvedená na faktúre (uznesenie predsedu Súdneho dvora zo 4. júla 2013, Menidžerski biznes rešenja, C-572/11, neuverejnené, EU:C:2013:456, bod 20 a citovaná judikatúra).

38 Dobrá viera alebo jej absencia na strane zdaniteľnej osoby, ktorá žiada o odpočítanie DPH, nemá žiadny vplyv na otázku, či sa uskutočnilo dodanie tovaru v zmysle článku 10 ods. 2 šiestej smernice. V súlade s cieľom tejto smernice, ktorým je zriadenie spoločného systému DPH založeného okrem iného na jednotnej definícii zdaniteľných plnení, má totiž pojem „dodanie tovaru“ podľa článku 5 ods. 1 uvedenej smernice objektívny charakter a musí sa uplatňovať nezávisle od cieľov a výsledkov dotknutých plnení, a to bez toho, aby boli daňové orgány povinné vykonať vyšetrovanie zamerané na stanovenie úmyslu zdaniteľnej osoby alebo zohľadňovať úmysel iného subjektu ako tejto zdaniteľnej osoby, ktorý tvorí súčasť rovnakého dodávateľského reťazca (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. novembra 2013, Dixons Retail, C-494/12, EU:C:2013:758, body 19 a 21, ako aj citovaný judikatúru).

39 V tomto kontexte je potrebné pripomenúť, že je úlohou toho, kto sa domáha odpočítania DPH, preukázať, že spĺňa podmienky na jeho získanie (rozsudok z 26. septembra 1996, Enkler, C-230/94, EU:C:1996:352, bod 24).

40 Z toho vyplýva, že existencia práva na odpočítanie DPH závisí na splnení podmienky, že skutočne došlo k poskytnutiu zodpovedajúcich plnení.

41 Okrem toho ani zásady právnej istoty a rovnosti zaobchádzania, na ktoré sa odvolávajú SGI a Valériane, a ani judikatúra vyplývajúca z rozsudkov z 31. januára 2013 Stroy trans (C-642/11,

EU:C:2013:54) a z 31. januára 2013, LVK (C-643/11, EU:C:2013:55), nemôžu viesť k odlišnému záveru.

42 V prvom rade pokiaľ ide o zásadu právnej istoty, táto zásada vyžaduje, aby boli právne pravidlá jasné, presné a predvídateľné, pokiaľ ide o ich účinky s cieľom umožniť dotknutým osobám orientáciu v situáciách a právnych vzťahoch v pôsobnosti právneho poriadku Únie (rozsudok z 31. januára 2013, LVK, C-643/11, EU:C:2013:55, bod 51).

43 V súvislosti s daňovými predpismi, o ktoré ide vo veci samej, však nie je žiadny dôvod domnievať sa, že žalobkyne vo veci samej neboli schopné dobre sa zorientovať v uplatňovaní týchto predpisov.

44 Pokiaľ ide ďalej o zásadu daňovej neutrality, ktorá je premietnutím všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania, táto zásada vyžaduje, aby sa s hospodárskymi subjektmi, ktoré poskytujú rovnaké plnenia, nezaobchádzalo v oblasti DPH odlišne, okrem prípadu, ak je rozlišovanie objektívne odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. januára 2013, LVK, C-643/11, EU:C:2013:55, bod 55). Zdaniteľná osoba, ktorej je odmietnuté právo na odpočítanie dane z dôvodu neexistencie zdaniteľného plnenia, sa však nenachádza v porovnateľnej situácii ako zdaniteľná osoba, ktorej je poskytnuté právo na odpočítanie dane z dôvodu, že zdaniteľné plnenie bolo skutočne poskytnuté.

45 Napokon je potrebné uviesť, že rozsudky z 31. januára 2013 *Stroytrans* (C-642/11, EU:C:2013:54) a z 31. januára 2013, LVK (C-643/11, EU:C:2013:55) boli vydané za podstatne odlišných skutkových okolností, ako sú okolnosti, o aké ide v konaniach vo veci samej. Tieto dva rozsudky sa totiž v kontexte, v ktorom nebolo preukázané, že k dodaniu tovaru, na ktorom sa zakladalo právo dotknutých zdaniteľných osôb na odpočítanie dane, v skutočnosti nedošlo, týkali jednak otázky, či mohol daňový úrad dospieť k záveru o neexistencii zdaniteľného dodania tovaru len z toho dôvodu, že dodávatelia nepredložili žiadny dokument o uskutočnení spornej dodávky, a jednak toho, či sa zdaniteľné osoby mohli ako príjemcovia faktúry s cieľom tvrdiť, že k poskytnutiu sporných plnení v skutočnosti došlo, odvolávať na to, že daňový úrad nevykonal vo vzťahu k vystaviteľom sporných faktúr žiadnu opravu.

46 Ako však vyplýva z bodu 33 tohto rozsudku, vo veciach, o ktoré ide v konaní vo veci samej, položená otázka vychádza z predpokladu, že tovar podliehajúci DPH na vstupe nebol skutočne dodaný.

47 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je na položenú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 17 šiestej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že na zamietnutie práva zdaniteľnej osoby, ktorá je príjemcom faktúry, na odpočítanie DPH uvedenej na tejto faktúre postačuje, aby daňový úrad preukázal, že plnenia zodpovedajúce tejto faktúre neboli skutočne poskytnuté.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidentný charakter a bolo zaťaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

Článok 17 šiestej smernice Rady zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej smernicou Rady 91/680/ES zo 16. decembra 1991,

sa má vykladať v tom zmysle, že na zamietnutie práva zdaniteľnej osoby, ktorá je príjemcom faktúry, na odpočítanie DPH uvedenej na tejto faktúre postačuje, aby daňový úrad preukázal, že plnenia zodpovedajúce tejto faktúre neboli skutočne poskytnuté.

Fernlund

Bonichot

Regan

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. júna 2018.

Tajomník

Predseda šiestej komory

A. Calot Escobar

C. G. Fernlund

* Jazyk konania: francúzština.